

מסמך 117

מסמך 117

האל העליון

במידה שבה אנו מקיימים את רצון האל בכל מעמד ביקום שבו עשוי להימצא קיומנו, באותו שיעור הופך הפוטנציאל הכל-יכול של העליון לצעד אחד יותר ממשי. רצון האל הוא תכליתו של המקור והמרכז הראשון, כפי שהוא מצוי כפוטנציאל בשלושת המוחלטים, מצוי כאישיות בבן הנצחי, מאוחד לפעולה ביקום ברוח האינסופית ומונצח בתבניות הנצחיות של פרדיס. והאל העליון הופך למופע הסופי הגבוה ביותר של רצונו הכולל של האל.

אם כל שוכני היקום המקיף יגיעו אי-פעם, באופן יחסי, לחיות חיים מלאים בהתאם לרצון האל, כי אז יתייצבו בריאות הזמן והמרחב באור ובחיים, ואז הכל-יכול, פוטנציאל האלוהות של העליונות, יהפוך לעובדה בעת שתגיע אישיותו האלוהית של האל העליון.

כאשר דעת מתפתחת מתכווננת למעגליה של הדעת הקוסמית, כאשר יקום מתפתח מתייצב בהתאם לתבנית היקום המרכזי, כאשר רוח מתקדמת יוצרת קשר עם הסעד המאוחד של רוחות האב, כאשר אישיות של בן-תמותה מרקיע מתכווננת לבסוף אל הכוונתו האלוהית של המכוון השוכן, או אז עולה קיומו הממשי של העליון ביקומים בדרגה אחת נוספת; או אז מתקדמת האלוהיות של העליונות צעד אחד נוסף לעבר התגשמות קוסמית.

החלקים והיחידים של היקום המקיף מתפתחים כהשתקפות של התפתחותו הכוללת של העליון; זאת בעוד שהעליון, בתורו, מהווה את הסך המצטבר הכולל של כלל ההתפתחות ביקום המקיף. מנקודת המבט של בן התמותה, שתי פעולות הגומלין הינן אבולוציוניות והתנסותיות.

1. טיבה של ההווה העליונה

העליון הינו יפעת ההרמוניה הפיזית, אמת המשמעות האינטלקטואלית, וטוב הערך הרוחני. העליון הוא מתק ההצלחה האמיתית ואושר ההישג הנמשך עדי עד. הוא הינו נשמת העל של היקום המקיף, תודעתו של הקוסמוס הסופי, שלמותה של המציאות הסופית, וביטוייה האישי של התנסות הבורא-ברוא. במשך כל נצח העתיד יביע האל העליון את מציאותה של ההתנסות הרצונית בשילוש מערכות היחסים של האלוהות.

באמצעות אישיותם של הבוראים העליונים, ירדו האלים מפרדיס אל מרחבי הזמן והחלל על-מנת ליצור ולפתח שם יצורים בעלי יכולת להגיע לפרדיס, יצורים המסוגלים להרקיע אליו בחיפושם אחר האב. מצעד זה ביקום של בוראים יורדים המגלים את האל, ושל יצורים מרקיעים המבקשים את האל, מגלה את התפתחותו של העליון כאלוהות, העליון שבו משיגים הן היוורדים והן המרקיעים הבנה הדדית, גילויי האחוה הנצחית והאוניברסאלית. וכך הופכת ההווה העליונה לסינתזה הסופית שבין ההתנסות של הגורם הבורא-המושלם לבין תגובת היצור ההופך-למושלם.

היקום המקיף טומן בחובו את האפשרות לאיחוד מושלם – איחוד אשר הוא תמיד שואף אליו – ואפשרות זו נובעת מתוך העובדה שהיקום הקוסמי הזה הינו תוצאה של פעולות היצירה ושל ציווי העוצמה של שילוש פרדיס, אשר הינו אחדות בלתי-מסויגת. אחדות שילושית זו ממש מתבטאת בקוסמוס הסופי בעליון, אשר מציאותו הופכת גלויה יותר ויותר ככל שהיקומים מגיעים לרמה המקסימלית של הזדהות עם השילוש.

רצונם של הבורא ושל הברוא נבדלים זה מזה איכותית, אך הם גם דומים זה לזה מן הבחינה ההתנסותית; זאת לפי שהברוא והבורא יכולים לשתף פעולה להשגת מושלמות ביקום. האדם יכול לעבוד יחד עם האל, וכך ליצור במשותף סופיון נצחי. האל יכול לפעול אפילו כאנושות במסגרת ההתגלמות של בניו בגוף, בניו אשר משיגים בדרך זו את התנסות היצור העליונה.

בהווה העליונה מתאחדים הבורא והברוא באלוהות אשר רצונה מבטא אישיות אלוהית אחת. ורצונו זה של העליון הינו יותר מאשר רצונו של הבורא או רצונו של הברוא, ממש כפי שרצונו הריבוני של הבן המאסטר של נבאדון הינו כעת יותר מאשר שילוב בין רצון האלוהות ובין רצון האנושיות. האיחוד בין מושלמות פרדיס לבין ההתנסות בזמן-מרחב מניב משמעות ערך חדשה ברמות האלוהיות של המציאות.

טיבו האלוהי המתפתח של העליון הופך לתצוגה נאמנה של ההתנסות אשר אין-דומה-לה של כלל היצורים ושל כלל הבוראים ביקום המקיף. בעליון, הופכים היות-הברוא והיות-הבורא לאחד; ולנצח הם מאוחדים על-ידי אותה התנסות אשר נולדה מתוך התהפכות הנלוות לפתרון של הבעיות הרבות אשר הינן מנת חלקה של הבריאה הסופית, בעודה צועדת בנתיב הנצח החותר אל המושלמות ואל השחרור מאזיקי אי-השלמות.

אמת, יופי וטוב מתואמים בסעד הרוח, בהדר פרדיס, בחדר הבן ובהתנסותו של העליון. האל העליון הינו אמת, יופי וטוב, משום שמושגי האלוהות הללו מייצגים מקסימומים סופיים של התנסות רעיונית. מקורותיהן הנצחיים של שילוש איכויות אלה מצויים ברמות העל-סופיות, ואולם, היצור יוכל לתפוש מקורות שכאלה רק כעל-אמת, על-יופי ועל-טוב.

מיכאל, בורא, גילה את אהבתו האלוהית של האב הבורא לילדיו הארציים. ולאחר שגילה וקיבל חיבה אלוהית זו, יכול האדם לשאוף לגלות את האהבה הזו לאחיו שבגוף. חיבה שכזו של יצור משקפת נאמנה את אהבתו של העליון.

העליון הינו מכליל באופן סימטרי. המקור והמרכז הראשון מצוי בכוח בשלושת המוחלטים הגדולים, מצוי בפועל בפרדיס, בבן וברוח; ואולם, העליון הוא הן ממשי והן פוטנציאלי, הווה בעלת עליונות אישית ועוצמה כל-יכולה, אשר מגיבה באופן דומה למאמץ היצור ולתכלית הבורא; הווה הפועלת-עצמית על היקום ומגיבה-עצמית לסך הכולל של היקום; ובעת ובעונה אחת הינה הבורא העליון והיצור העליון. אלוהות העליונות הינה, אפוא, ביטוי הסך הכולל של כלל הסופי.

2. המקור לצמיחה האבולוציונית

העליון הינו האל-שבזמן; הוא מחזיק בסוד צמיחת היצור בזמן; הוא אף זה הכובש את ההווה הבלתי-שלם ומשלים את העתיד ההופך-למושלם. ופירותיה הסופיים של צמיחה כלשהי הינם: עוצמה הנשלטת על-ידי הרוח באמצעות דעת, הודות לסגולתה המאחדת ולנוכחותה היצירתית של אישיות. התוצאה של כלל הצמיחה הזו, בסופו של דבר, הינה ההווה העליונה.

עבור האדם בן התמותה, קיום שקול לצמיחה. ונראה כי אלה הם פני הדברים אפילו במובן הרחב יותר ביקום, זאת משום שאכן נדמה כי הקיום המונחה-בידי-הרוח מוביל לצמיחה התנסותית – לתוספת במעמד. לעומת זאת, מזה זמן רב שאנו מחזיקים בדעה שהצמיחה הנוכחית, המאפיינת את קיום היצור בעידן היקום הנוכחי, הינה פונקציה של העליון. ובאותה מידה הננו סבורים כי הצמיחה מהסוג הזה ייחודית לעידן הצמיחה של העליון, וכי היא תגיע לסיומה עם השלמת צמיחתו של העליון.

תנו דעתכם על מעמדם של הבנים אשר שולשו על-ידי ברייה: הם נולדים וחיים בעידן היקום הנוכחי; מוקנית להם אישיות, ואף מתת של דעת ושל רוח. יש להם התנסויות וכן זיכרונות על אודות אותן התנסויות, אך הם אינם צומחים כפי שצומחים המרקיעים. הננו מאמינים ומבינים כי אף בנים אלו, אשר שולשו על-ידי ברייה, בעודם מצויים בעידן היקום הנוכחי, שייכים לאמיתו של דבר לעידן היקום הבא – העידן שיגיע לאחר השלמת צמיחתו של העליון. מכאן שהם אינם בתוך העליון, כפי שהוא הינו במעמדו הנוכחי הבלתי-מושלם וכתוצאה מכך נתון בצמיחה. לפיכך, הם אינם משתתפים בצמיחה ההתנסותית של עידן היקום הנוכחי, ומוחזקים בחזקת מילואים עבור עידן היקום הבא.

בשל היותו מאומץ על-ידי השילוש, הסדר שלי עצמי – זה של השליחים רבי העוצמה – איננו משתתף בצמיחה של עידן היקום הנוכחי. המעמד שלנו, במובן מסוים, הינו של עידן היקום הקודם, כפי שהדבר נכון עובדתית גם באשר לבנים הניחים של השילוש. דבר אחד ודאי: המעמד שלנו מקובע על-ידי אימוץ השילוש, וההתנסות לא עוד מתממשת לבסוף בצמיחה.

לא כך הוא הדבר בנוגע לסופיונים, או באשר לכל הסדרים האבולוציוניים וההתנסותיים האחרים המשתתפים בתהליך צמיחתו של העליון. ראוי שאתם, בני התמותה החיים כעת באורנטיה, ואשר עשויים לשאוף להגיע לפרדיס ולמעמד של סופיון, תבינו כי ייעוד שזכה הינו בר-הגשמה אך ורק מפני שאתם מצויים בעליון ושייכים לו, ומכאן שהנכם משתתפים במחזור צמיחתו של העליון.

ברגע מסוים תסתיים צמיחתו של העליון; מעמדו יגיע לשלמות (במובן של אנרגיה-רוח). סיום זה של האבולוציה של העליון, יסמן גם את סיומה של אבולוציית היצור כחלק של העליונות. איננו יודעים איזה סוג של צמיחה יאפיין את יקומי החלל החיצון. אך אנו סמוכים ובטוחים שזו תהא שונה עד מאוד מכל מה שראינו בעידן הנוכחי, עידן התפתחותם של שבעת יקומי העל. על אזרחיו האבולוציוניים של היקום המקיף תוטל, ללא ספק, המשימה לפצות את שוכני החלל החיצון על החסך הזה של צמיחה עם העליונות.

כפי שתהא ההווה העליונה קיימת עם השלמתו של עידן היקום הנוכחי, היא תתפקד ביקום המקיף כריבון התנסותי. שוכני החלל החיצון – אזרחיו של העידן הבא של היקום – יהיו בעלי פוטנציאל צמיחה של בתר-יקום-על, בעלי יכולת להשיג הישג אבולוציוני אשר מניח מראש את ריבונות העליון הכול-יכול, ולפיכך איננו כולל את השתתפותו של היצור בסינתזה שבין העוצמה לאישיות של העידן הנוכחי ביקום.

וכך, ניתן להתייחס לאי-שלמותו של העליון כאל מעלה, זאת הואיל והיא מאפשרת את צמיחתם האבולוציונית של הברוא-בריאה של היקומים הנוכחיים. לריקנות אכן קיימים היתרונות שלה, לפי שהיא עשויה להתמלא באופן התנסותי.

אחת מן השאלות המסקרנות ביותר במסגרת הפילוסופיה הסופית היא זו: האם ההווה העליונה מתממשת בתגובה לאבולוציה של היקום המקיף, או שמא קוסמוס סופי זה מתפתח בהדרגה בתגובה להתממשותו המדורגת של העליון? או, האם ייתכן שהם תלויים הדדית זה בזה לשם התפתחותם? האם הם מצויים ביחסי גומלין אבולוציוניים, וכל אחד מהם מאתחל את צמיחתו של האחר? הננו בטוחים בזה: יצורים ויקומים, גבוהים ונמוכים, מתפתחים בתוככי העליון, ובמידה שהם מתפתחים, מופיע סכומה המאוחד של כלל הפעילות הסופית בעידן היקום הנוכחי. זוהי הופעתה של ההווה העליונה, אשר עבור כל האישיות מהווה את האבולוציה של עוצמתו הכול-יכולה של האל העליון.

3. משמעות העליון עבור היצורים ביקום

המציאות הקוסמית המכונה במגוון שמות – ההווה העליונה, האל העליון, והעליון הכול-יכול – הינה הסינתזה המורכבת והאוניברסאלית של השלבים המגחים של כלל המציאויות הסופיות. המגוון העצום של אנרגיה נצחית, רוח אלוהית ודעת אוניברסאלית, מגיע לשיא סופי באבולוציה של העליון, אשר מהווה את הסך הכולל של כל צמיחה סופית, ומתממש-עצמית ברמות אלוהיות של שלמות מקסימאלית סופית.

העליון הינו הערוץ האלוהי אשר דרכו זורמת האינסופיות היצירתית של השילושים מסדר שלישי, המתגבשת לכדי הפנורמה הגלקטית של החלל, זו המהווה את הרקע לדרמת הזמן המרהיבה של האישיות: הרוח הכובשת את האנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

כה אמר ישוע: "אנוכי הדרך החיה." וכך משמש ישוע כדרך החיה מרמת המודעות העצמית החומרית אל הרמה הרוחנית של מודעות-האל. וממש כפי שהוא משמש כדרך של הרקעה חיה זו מן העצמי אל האל, כך מהווה העליון את הדרך החיה מן המודעות הסופית אל ההתעלות של המודעות, ואפילו אל התובנה של המוחלטות.

הבן הבורא שלכם יכול לשמש בפועל ערוץ חי שכזה, מאנושיות לאלוהיות, משום שהוא התנסה בעצמו במלוא המעבר של נתיב ההתקדמות הזה ביקום, מאנושיות האמיתית של ישוע בן יוסף, בן האדם, לאלוהיות פרדיס של מיכאל מנבאדון, בנו של האל האינסופי. ובדומה לכך, תוכל ההווה העליונה לשמש כגישה ביקום אל ההתעלות מעל למגבלות הסופיות; זאת משום שהיא הינה ההתגשמות בפועל, וההתגלמות האישית, של כלל האבולוציה וההתקדמות של היצורים, וכן של תהליך הפיכתם לרוחניים. ואפילו ההתנסויות ביקום המקיף של האישיות היורדות מפרדיס מהווה חלק מהתנסותה, חלק המשלים את סכום כלל התנסויות ההרקעה של עולי הרגל של הזמן.

האדם בן התמותה נברא בצלם אלוהים במובן שהינו יותר מאשר ציורי. ואף שקביעה זו איננה נכונה כלל ועיקר מנקודת המבט הפיזית, היא מהווה הלכה למעשה עובדה קיימת ביחס לפוטנציאלים מסוימים ביקום. משהו מאותה דרמה של ההישג האבולוציוני המתחולל בקרב המין האנושי מזכיר את אשר מתרחש – בקנה מידה רחב הרבה יותר – ביקום היקומים. האדם, כאישיות רצונית, נקשר בקשר יצירתי עם מכוון, ישות לא-אישית, בנוכחות הפוטנציאליים הסופיים של העליון, וכתוצאה מכך מבלבלת נשמה אלמותית. ביקומים חוברות אישיות הבורא של הזמן והמרחב עם רוחו הלא-אישית של שילוש פרדיס, ויחדיו הן פועלות ליצירת עוצמה פוטנציאלית חדשה של מציאות אלוהות.

האדם בן התמותה, בהיותו יצור, איננו בדיוק כמו ההווה העליונה, אשר הינה אלוהות; ואולם, האבולוציה של האדם מזכירה באופנים מסוימים את צמיחתו של העליון. האדם צומח באופן מודע מן החומרי אל עבר הרוחני הודות לכוח, לעוצמה ולהתמדה של החלטותיו שלו; הוא אף צומח בה במידה שמכוון המחשבה שלו מפתח טכניקות חדשות להגיע מטה מן הרוחני אל רמות הנשמה המורונטיות; ומשהנשמה באה לידי קיום, היא מתחילה לצמוח בעצמה וכשלעצמה.

ובמידה מסוימת, הדבר דומה לאופן שבו מתרחבת ההווה העליונה. ריבונותה צומחת הודות לפעולותיהן ולהישגיהן של אישיות הבורא העליונות ומתוכן; זוהי הינה האבולוציה של הדר עוצמתו כשליט היקום המקיף. ובדומה לכך, תלוי טיבו כאלוהות באחדות הקיימת-משכבר של שילוש פרדיס. ואולם, עדיין קיים היבט נוסף לאבולוציה של האל העליון: הוא לא רק בבחינת מתפתח-הודות-לבורא ונגזר-מן-השילוש; הוא אף מתפתח-מעצמו ונגזר-מעצמו. האל העליון בעצמו הינו משתתף רצוני ויצירתי בהתממשותו שלו עצמו כאלוהות. ובדומה לכך, הנשמה האנושית המורונטית מהווה משתתפת יצירתית-במשותף מרצונה בהליך האלמותיות שלה עצמה.

מסמך 117

האב משתף פעולה עם הפועל האחד בתפעול אנרגיות פרדיס, ובהפיכתן לאנרגיות המגיבות לעליון. האב משתף פעולה עם הבן הנצחי ביצירתן של אישיותות בורא, אשר פעולותיהן תגענה ביום מן הימים לשיאן בריבונותו של העליון. האב משתף פעולה הן עם הבן והן עם הרוח ביצירת אישיותות שילוש הפועלות כשליטות ביקום המקיף, זאת עד לימן שבו תסתיים התפתחותו של העליון והוא יהיה כשיר לקחת על עצמו ריבונות זו. לצורך קידומו של העליון, משתף האב פעולה עם המתואמים לו, אלו של-אלוהות ואלו שאינם-של-אלוהות, באופנים הללו ובאופנים רבים אחרים; ואולם, בעניינים הללו הוא אף פועל לבדו. ופעולתו שלו לבדו מתגלה, כך נדמה, באופן המיטבי, בסעד של מכוונני המחשבה ושל הישיות הנלוות להם.

אלוהות הינה אחדות, היא קיומית בשילוש, התנסותית בעליון, ובבני התמותה – מתממשת-ביצור תוך היתוך עם מכוונן. נוכחותם של מכוונני המחשבה בתוככי האדם בן התמותה מגלה את אחדותו המהותית של היקום, וזאת משום שהאדם – טיפוס האישיות הנמוך ביותר האפשרי ביקום – אכן מכיל בתוכו רסיס ממשי של המציאות הגבוהה ביותר והנצחית, ואף של אביהן המקורי של כלל האישיותות.

ההוויה העליונה מתפתחת הודות לקשר שלה עם שילוש פרדיס, וכתוצאה מן ההצלחות האלוהיות של ילדיו הבוראים והמנהלים של אותו שילוש. נשמתו האלמותית של האדם מפתחת בעצמה את ייעודה הנצחי, וזאת בשיתוף נוכחותו האלוהית של אב פרדיס, ובהתאם להחלטות האישיות של הדעת האנושית. עבור ההוויה העליונה מהווה השילוש את מה שמהווה המכוונן עבור האדם המתפתח.

במהלך העידן הנוכחי ביקום, נדמה כי ההוויה העליונה איננה מסוגלת לפעול ישירות כבורא, אלא באותם מקרים שבהם מיצו הסוכנויות היצירתיות של הזמן והמרחב את כל אפיקי הפעולה הסופיים. בהיסטוריה של היקום עד כה, אירע כדבר הזה אך ורק פעם אחת; זאת כאשר מוצו כלל אפשרויות הפעולה הסופיות באשר למחזוריות ביקום, או אז פעל העליון כשיא הבריאה של כל מה שעשו הבוראים לפניו. והננו מאמינים כי הוא ישוב ויפעל כך כמביא אל השיא בעידני העתיד, כל אימת שפעולות הבריאה הקודמות תסיימנה מחזור ראוי של פעולות יצירתיות.

אף-על-פי שההוויה העליונה לא בראה את האדם, האדם נברא – פשוטו כמשמעו – מתוך הפוטנציאליות של העליון, ועצם חייו נגזרו ממנו. הוא אף אינו מפתח את האדם; ואולם, העליון עצמו הינו מהות האבולוציה. מנקודת מבט סופית, הננו אכן חיים, מתנועעים ומתקיימים בקרב תוכיותו של העליון.

אף כי ככל הנראה, העליון איננו יכול לאתחל גורם מקורי, נדמה כי הוא הינו הזרז של כלל הצמיחה ביקום, וככל שהדבר נוגע לייעודן של כלל ההוויות ההתנסותיות-אבולוציוניות, הוא עתיד להיות, כך נדמה, שיא הכוללניות. האב הינו המקור של מושג הקוסמוס הסופי; הבנים הבוראים מממשים בפועל רעיון זה בזמן ובמרחב בהסכמה – ותוך שיתוף פעולה – של הרוחות היצירתיות; העליון מביא לשיא את הסופי הכולל, ומכוון את יחסיו עם גורל המוחלטופי.

4. האל הסופי

בשעה שהננו מתבוננים במאבקה הבלתי-פוסקים של בריאת היצורים לשם השגת מעמד של מושלמות והוויה של אלוהיות, איננו יכולים שלא להאמין כי המאמצים הבלתי-נגמרים הללו מעידים על מאבקו הרציף של העליון למימוש-עצמי אלוהי. האל העליון הינו האלוהות הסופית, והוא חייב להתמודד עם בעיותיו של הסופי במובן הכולל של מילה זו. המאבקים שלנו עם תמורות הזמן באבולוציה של החלל, משקפים את מאמציו להשיג מציאות של עצמי ושלמות של ריבונות בתוככי זירת הפעולה, שאותה מרחיב טבעו המתפתח עד לגבול החיצוני ביותר האפשרי.

העליון נאבק להתבטא ברחבי היקום המקיף. האבולוציה האלוהית שלו מתבססת, במידה מה, על פעולת-החוכמה של כל אישיות המצויה בקיום. כאשר האדם בוחר לשרוד לנצח, הוא משתתף בבריאת גורל; ובחייו של בן-תמותה מרקיע זה מוצא האל הסופי מידה נרחבת יותר של התממשות-עצמית של האישיות, ושל גידול בריבוניות התנסותית. ואולם, אם ידחה היצור את הנתיבה הנצחית, אותו חלק בעליון אשר היה תלוי בבחירות ההתנסותיות של היצור, הוא יסבול דיחוי אשר לא ניתן להתחמק ממנו, חוסר אשר חייב לקבל פיצוי בהתנסות חליפית או מקבילה; וככל שהדבר נוגע לאישיותו של לא-שורד, זו נספגת אל קרבה של נשמת-העל של הבריאה, והופכת לחלק מן האלוהות של העליון.

האל הינו כה סומך, כה אוהב, עד שהוא שם חלק מטיבו האלוהי למשמורת ולמטרת מימוש-עצמי אפילו בידי יצירי אנוש. טבע האב – נוכחות המכוון – איננה ניתנת להשמדה, וזאת ללא קשר לבחירותיה של הוויה האנושית. הילד של העליון, העצמי המתפתח, ניתן להשמדה, על אף שאישיותו של עצמי טועה זה – בעלת הפוטנציאל לשמש כגורם מאחד – תמשיך להתקיים כגורם באלוהות של העליונות.

האישיות האנושית אכן יכולה להרוס את היחידניות שלה כיצור, ואף-על-פי שכל מה שהיה בעל ערך בחייו של מתאבד קוסמי שכזה יישמר, האיכויות האלה לא תישמרנה כיצור יחידני. העליון שוב ימצא ביטוי ביצורים של היקומים, אך לעולם לא יעשה זאת שוב בדמות אותה אישיות מסוימת; אישיותו הייחודית של מי שאינו מרקיע חוזרת לעליון, ממש כשם שטיפת מים חוזרת אל הים.

כל פעולה מבודדת שהיא של מי מחלקיו האישיים של הסופי, הינה זניחה באופן יחסי ביחס להופעתו לבסוף של העליון השלם; זאת אף-על-פי שהשלם תלוי בסך כלל הפעולות של חלקיו הרבים. אישיותו של בן-תמותה יחידני הינה זניחה לעומת סך העליונות הכוללת, אך עבור הסופי, מייצגת אישיותו של כל אדם ערך-משמעות חסר-תחליף; משהאישיות התבטאה, היא אף-פעם לא תתבטא שוב בביטוי זהה, למעט בקיומה המתמשך של אותה אישיות חיה.

וכך, בעודנו שואפים לביטוי-עצמי, שואף העליון בקרבנו ועמנו לביטוי של אלוהות. כשם שאנו מוצאים את האב, כך מוצא העליון שוב את בורא פרדיס של הדברים כולם. כשם שאנו מתמחים בפתרון בעיות המימוש העצמי, כך משיג אל ההתנסות עליונות כל-יכולה ביקומי הזמן והמרחב.

האנושות איננה מרקיעה ביקום ללא-מאמץ, ואף העליון אינו מתפתח ללא פעולה מכוונת ותבונית. יצורים אינם משיגים מושלמות מתוך סבילות גרידא, וגם רוח העליונות לא תוכל להפוך את עוצמתו של הכל-יכול לעובדה מבלעדי סעד השירות הבלתי-פוסק לבריאה הסופית.

היחס בזמן של האדם לעליון מהווה את היסוד למוסריות קוסמית, לרגישות אוניברסאלית ולקבלתה של חובה. זוהי חובה המתעלה מעל למובן הזמני של הנכון והשגוי היחסיים; זוהי מוסריות המתבססת ישירות על הערכתו המודעת-לעצמה של היצור לחובתו ההתנסותית כלפי האלוהות ההתנסותית. האדם בן התמותה, וכלל היצורים הסופיים האחרים, נבראו מתוך פוטנציאל האנרגיה, הדעת והרוח החיים אשר קיימים בעליון. והמרקיע שהוא בן-תמותה-מכוון שואב מתוך העליון את הדרוש ליצירת אופיו האלמותי והאלוהי של סופיון. ומתוך אותה מציאות עצמה של העליון, ובהסכמת הרצון האנושי, טווה המכוון את תבניות הטבע הנצחי של בן מרקיע של האל.

ההתפתחות בהתקדמות של המכוון בתהליך הפיכתה של אישיות אנושית לרוחנית ולנצחית גורמת במישרין להרחבתה של ריבונות העליון. הישגים מעין אלו בהתפתחות האנושית הינם בה בעת הישגים בהתממשותו האבולוציונית של העליון. ואף כי נכון הדבר שיצורים לא יוכלו להתפתח ללא העליון, ככל הנראה שבאותה המידה נכון גם כי התפתחות העליון לעולם לא

מסמך 117

תוכל להתממש במלואה באופן שאינו תלוי בהתפתחותם השלמה של כלל היצורים. וכאן טמונה האחריות הקוסמית הכבירה של אישיות המודעות-לעצמן: כי במובן מסוים, תלויה האלוהות העליונה בבחירתו של הרצון האנושי. וההתקדמות ההדדית של התפתחות היצור והתפתחותו של העליון מוצגת לעיתקי היומין בנאמנות ובמלואה באמצעות מנגנוני המחזירותיות של היקום אשר אין לרדת לפשרם.

האתגר הגדול הניצב לפתחו של האדם בן התמותה הינו זה: האם תחליט להפוך את ערכי המשמעות אשר ניתן להתנסות בהם בקוסמוס לאישיים בדמות העצמי המתפתח שלך? או שמא, בכך שתדחה את ההישרדות, תתיר לסודות העליונות הללו להמשיך ולהיות רדומים, ולהמתין לפעולתו של יצור אחר, בזמן אחר כלשהו, אשר בדרכו שלו ינסה לתרום כיצור לאבולוציה של האל הסופי? אך זו תהא תרומתו שלו לעליון, ולא התרומה שלך.

המאבק הכביר של העידן הנוכחי ביקום נסוב בין הפוטנציאלי לבין ממשי – העובדה שכל מה שעדיין לא קיבל ביטוי מבקש להתממש. אם האדם בן התמותה ממשיך בהרפתקת פרדיס, הוא זורם יחד עם תנועות הזמן, אשר הינן כזרם בנהר הנצח; אם האדם בן התמותה מסרב לקחת חלק בנתיבת הנצח, הוא נע כנגד זרם האירועים ביקומים הסופיים. הבריאה המכאנית נעה נחרצות קדימה בהתאם לתכליתו הנפרשת של אב פרדיס, ואולם לבריאה הרצונית ניתנה הבחירה אם לקבל או לדחות את ההזדמנות אשר ניתנה לאישיות להשתתף בהרפתקת הנצח. האדם בן התמותה לא יוכל להשמיד את ערכי הקיום האנושי הנעלים, אך הוא בהחלט יוכל למנוע את התפתחותם של הערכים הללו בהתנסותו האישית שלו עצמו. השיעור שבו מסרב כך העצמי האנושי לקחת חלק בהרקעה לעבר פרדיס, הוא בדיוק השיעור שבו מתעכב העליון בהישג הביטוי האלוהותי שלו ביקום המקיף.

למשמורת בידי האדם בן התמותה הופקדה לא רק נוכחות המכוון של האב מפרדיס, אלא גם שליטה בגורלו של שבריר אינפִיניטִסימלי מעתידו של העליון. כאשר האדם מגשים את ייעודו האנושי, כך גם מגשים העליון את ייעודו ברמות האלוהות.

וכך ניצבת בפני כל אחת ואחד מכם אותה החלטה אשר ניצבה לפנינו בפנינו: האם תאכזבו את אל הזמן, אשר כה תלוי בהחלטותיה של הדעת הסופית? האם תאכזבו את האישיות העליונה של היקומים בעטיה של עצלות הנסיגה החייתית? האם תאכזבו את האח הכביר של כל היצורים, אשר הינו כה תלוי בכל יצור ויצור? האם תוכלו להרשות לעצמכם לחלוף אל מחוזותיהם של הבלתי-ממומשים בשעה שלפניכם פרושים נופיה הקסומים של נתיבת היקום – הגילוי האלוהי של אב פרדיס וההשתתפות האלוהית בחיפוש אחר, ובאבולוציה של, אל העליונות?

מתנות האל – מתת המציאות שלו – אינן מרחיקות ממנו עצמו; הוא איננו מרחיק את הבריאה מעצמו, אך כן יצר מתח בבריאות הסובבות את פרדיס. ראשית, האל אוהב את האדם ומעניק לו את פוטנציאל האלמותיות – מציאות נצחית. וככל שיאהב האדם את האל, כך יהפוך הוא לנצחי בפועל. וכאן טמון מסתורין: ככל שיקרב האדם אל האל באמצעות האהבה, כך יגדל שיעור ממשותו – מציאותו בפועל – של אותו אדם. וככל שירחק האדם מן האל, כך הוא ילך ויתקרב לחוסר-מציאות – סיום התקיימותו. כאשר האדם מקדש את רצונו לעשות את רצון האב, כאשר נותן האדם לאל את כל אשר יש ברשותו, או אז הופך האל את אותו אדם ליותר ממה שהוא.

5. נשמת-העל של הבריאה

העליון הכביר הינו נשמת-העל הקוסמית של היקום המקיף. בו אכן משתקפות איכויותיו וכמויותיו של הקוסמוס באופן אלוהי; טיבו האלוהותי הינו הפסיפס של סך הטבע העצום של כל ברוא-

מסמך 117

בורא ברחבי היקומים המתפתחים. והעליון אף הינו אלוהות המצויה בהתממשות, והמגלמת רצון יצירתי הכולל תכלית המצויה בהתפתחות ביקום.

העצמיים האינטלקטואליים של הסופי, בעלי הפוטנציאל להיות אישיים, מגיחים מן המקור והמרכז השלישי ומגיעים לסינתזת אלוהות סופית בזמן ובמרחב בעליון. כאשר היצור מקבל את רצון הבורא, אישיותו איננה נבלעת ואף איננה נכנעת; האישיות היחידנית אשר משתתפת בהתממשות של האל הסופי אינן מאבדות את עצמיותן הרצונית כתוצאה מפעולתן זו. לחלופין, אישיות אלה דווקא מועצמות בהדרגה באמצעות השתתפותן בהרפתקת האלוהות הכבירה הזו; הודות לאיחוד שכזה עם האלוהות, האדם מרום, מעשיר והופך את העצמי המתפתח שלו לרוחני, ממש עד לסף העליונות.

נשמתו האלמותית המתפתחת של האדם – יצירתן המשותפת של הדעת החומרית ושל המכוון – מרקיעה ככזו לפרדיס, ולאחר מכן – עם צירופה לסגל הסופיות – חוברת באופן חדש כלשהו למעגל כבידת הרוח של הבן הנצחי באמצעות טכניקת התנסות, הידועה בשם *התעלות של ספיון*. וכך הופכים סופיונים שכאלה למועמדים הראויים לקבל הכרה התנסותית כאישיות של האל העליון. וכאשר האינטלקטים בני התמותה הללו משיגים את דרגת הקיום הרוחנית השביעית במסגרת המשימות העתידיות, העלומות, של סגל הסופיות, הופכת דעת דואלית שכזו לשלושית. שתי הדעות המתואמות האלה – האנושית והאלוהית – תתהללנה באיחוד עם דעתה ההתנסותית של ההווה העליונה, אשר אז כבר תתממש.

בעתיד הנצח יתממש בפועל האל העליון – יתבטא באופן יצירתי ויוצג באופן רוחני – בדעת האדם המרקיע אשר הפכה רוחנית, בנשמתו האלמותית, ממש כשם שהתגלה האב האוניברסאלי בחייו הארציים של ישוע.

האדם איננו מתאחד עם העליון תוך היבלעותה של זהותו האישית, אך ההשלכות ביקום של התנסויות כלל האנשים אכן מהוות חלק מתהליך ההתנסות האלוהית של העליון. "המעשה שלנו הוא, ואילו ההשלכות – של האל."

בעודן חולפות דרך הרמות המרקיעות של היקומים, מותרות האישיות המתקדמות מאחוריהן שובל של מציאות אשר התממשה. התקדמותה של האישיות דרך מחוות בריאות הדעת, הרוח, או האנרגיה, הצומחות משנה אותן. כאשר האדם פועל, העליון מגיב, ומבחינה עובדתית, פעולה זו הינה בבחינת התקדמות.

המעגלים הכבירים של האנרגיה, הדעת והרוח אף-פעם לא מהווים את קניינה התמידי של האישיות המרקיעה; סעדים אלו נותרים לעולם חלק מן העליונות. בהתנסות של בן התמותה, שוכן האינטלקט בפעילות הקצביות של הרוחות מסיעות הדעת, ובן תמותה זה מקבל את החלטותיו ביזרה הנוצרת כתוצאה מן ההשתתפות במעגלי סעד אלו. בשעת מות בן התמותה, נפרד העצמי האנושי לנצח ממעגל הסיוע. ואף כי נדמה כי המסייעות האלה לעולם לא משדרות התנסויות מאישיות אחת לאחרת, הן בהחלט מסוגלות לשדר, באמצעות האל בעל שבעת ההיבטים, אל האל העליון, את ההשלכות הבלתי-אישיות של החלטת-הפעולה. (ואמת הדבר לפחות באשר למסייעות הסגידה והבינה.)

וכך הוא גם באשר למעגלים הרוחניים: האדם משתמש באלו במהלך הרקעתו דרך היקומים, אך לעולם לא ירכוש אותם כחלק מאישיותו הנצחית. ואולם, מעגלי הסעד הרוחניים הללו, בין אם רוח האמת, רוח הקודש, או נוכחיות הרוח של יקום העל, מקבלות את הערכים המגיחים מתוך האישיות המרקיעה, וכן מגיבות אליהם; וערכים אלו משודרים נאמנה באמצעות בעל שבעת ההיבטים אל העליון.

אף-על-פי שההשפעות הרוחניות דוגמת רוח הקודש ורוח האמת הינן סעדים של היקום המקומי, הנחייתן איננה מוגבלת לחלוטין אך ורק לגבולותיה הגיאוגרפיים של בריאה מקומית נתונה. בשעה שכן התמותה המרקיע חולף אל מעבר לגבולות היקום המקומי אשר ממנו בא, הוא איננו חסר לחלוטין את סעדה של רוח האמת, אשר לימדה והנחתה אותו בריצפות דרך המבוכים הפילוסופיים של עולמות החומר והעולמות המורונטיים, ובכל משבר בהרקעה הכוונה מהימנה את עולה הרגל של פרדיס, ואמרה מאז ומעולם: "זוהי הדרך". כאשר תצאו אל מחוץ לגבולות היקום המקומי, עדיין תכוון אתכם בהרקעתכם לעבר פרדיס הרוח המנחמת של בני האל של מתת מפרדיס; והיא תעשה כן באמצעות סעד הרוח של ההווה העליונה המגיחה, ובאמצעות יכולות המחזירות של יקום העל.

כיצד רשמים מעגלי הסעד הקוסמיים הרבים הללו את המשמעויות, הערכים והעובדות של ההתנסות האבולוציונית בעליון? איננו יודעים זאת לבטח, אך הננו מאמינים כי רישום זה נעשה באופן אישי על-ידי הבוראים העליונים אשר מקורם בפרדיס, אלו המעניקים במישרין את מעגלי הזמן והמרחב הללו. התנסויות הדעת המצטברות של שבע הרוחות מסייעות הדעת, בסעד שלהן לרמת האינטלקט הפיזית, הינן חלק מהתנסותה של הסועדת האלוהית ביקום המקומי, ודרך רוח יצירתית זו הן נרשמות, ככל הנראה, בדעתה של העליונות. בדומה לכך, ההתנסויות האנושיות עם רוח האמת ועם רוח הקודש נרשמות, ככל הנראה, באמצעות טכניקות דומות באישיות של העליונות.

אפילו התנסותם של האדם והמכוון חייבת להדהד באלוהיותו של האל העליון, משום שהאופן שבו מתנסים המכוונים דומה לזה של העליון, ונשמתו המתפתחת של האדם בן התמותה נוצרת מתוך האפשרות להתנסות שכזו, אשר הייתה קיימת משכבר בעליון.

ובאופן הזה הופכות התנסויותיה המרובות של הבריאה בכללותה לחלק מן האבולוציה של העליונות. בשעה שהם מרקיעים אל האב, היצורים פשוט משתמשים באיכויות ובכמויות של הסופי; ההשלכות הבלתי-אישיות של שימוש זה נותרות לעד חלק מן הקוסמוס החי, מן האישיות העליונה.

מה שהאדם עצמו נוטל עמו כקניין של אישיותו, הוא השלכות ההתנסות על אופיו, השלכות ההתנסות בשימוש במעגלי הדעת והרוח של היקום המקיף בעת הרקעתו לפרדיס. כאשר האדם מחליט, וכאשר הוא מממש את החלטתו בפעולה, האדם מתנסה, והמשמעויות והערכים של התנסות זו לעד יהוו חלק מאופיו הנצחי, בכל הרמות, למן הסופי ועד לאחרון. האופי המוסרי-קוסמי והרוחני-אלוהי מייצג את צבירת ההון של היצור בדמות החלטות אישיות אשר האירה אותו סגידה כנה, אשר היללה אותן אהבה נבונה, ואשר מימש שירות של אחווה.

העליון המתפתח יפצה בסופו של דבר את היצורים הסופיים על חוסר יכולתם לעד להתנסות בקשר שהוא יותר ממוגבל עם יקום היקומים. יצורים יכולים להגיע לאב פרדיס, אך בשל העובדה שדעתם האבולוציונית הינה סופית, אין ביכולתם להבין באמת את האב האינוסופי והמוחלט. ואולם, מכיוון שכל ההתנסות של היצורים נרשמת בעליון, והינה חלק ממנו, כאשר יגיעו כל היצורים לרמה האחרונה של הקיום הסופי, ולאחר שההתפתחות הכוללת ביקום תאפשר להם להגיע לאל העליון כאל נוכחות אלוהיות ממשית, או אז, וכחלק אינהרנטי ממגע שכזה, יבואו במגע עם ההתנסות הכוללת. בסופי של הזמן טמונים זרעי הנצח; ולימדונו כי כאשר מלוא האבולוציה תחזה במיצוי היכולת לצמיחה קוסמית, הסופי הכולל ייצא למסע של שלביה המוחלטופיים של הנתיבה הנצחית בחיפוש אחר האב בדמות המרבי.

6. החיפוש אחר העליון

מסמך 117

הננו מבקשים את העליון ביקומים, אך אין אנו מוצאים אותו. "הוא הינו הפנים והחוץ של כל הדברים ושל כל ההוויות כולן, הוא מצוי בתנועה ואף נייח. הוא לא נודע במסתוריו, ואף כי הינו רחוק, הוא גם קרוב." העליון הכול-יכול הינו "צורתו של זה אשר עדיין הינו חסר צורה, התבנית של זה אשר טרם נברא." העליון הינו ביתכם ביקום, וכאשר תמצאוהו, יהא זה כמו לשוב הביתה. הוא הינו ההורה ההתנסותי שלכם, וממש כמו בהתנסותם של בני האדם, כך גדלה ההתנסות כהורה אלוהי. הוא יודע אתכם משום שהוא דמוי-יצור כשם שהינו דמוי-בורא.

אם באמת תבקשו למצוא את האל, אינכם יכולים אלא להגות בדעתכם את תודעת העליון. כשם שהאל הינו אביכם האלוהי, כך העליון הוא אמכם האלוהית, זו אשר תזין אתכם במשך כל חייכם כיצורים ביקום. "כמה אוניברסאלי הוא העליון – הוא כאן ואף שם! חיי אין-ספור הדברים שבבריאה תלויים בנוכחותו, ואיש לא יסורב."

מה שמיכאל מהווה עבור נבאדון, מהווה העליון עבור הקוסמוס. אלוהותו הינה האפיק הרחב שדרכו זורמת אהבת האב החוצה אל עבר הבריאה בכללותה, והוא עצמו הינו האפיק הרחב אשר דרכו חולפים היצורים הסופיים פנימה בבקשם את האב, אשר הינו אהבה. אפילו מכווני המחשבה קשורים אליו; טיבם המקורי ואלוהיותם הינם כשל של האב, אך כאשר הם מתנסים בפעולות הזמן ביקומי המרחב, הם הופכים דומים לעליון.

פעולת הבחירה של היצור לעשות את רצון הבורא הינה ערך קוסמי, ערך אשר נודעת לו משמעות ביקום, המקבלת תגובה מיידית של כוח תיאום כלשהו – כוח עלום אך נוכח בכל מקום – וככל הנראה זו הינה פעולתה ההולכת ומתרחבת בהתמדה של ההווה העליונה.

נשמתו המורונטית של בן-תמותה מתפתח אכן מהווה את בנה של פעולת המכוון של האב האוניברסאלי, וכן את הילד של תגובתה הקוסמית של ההווה העליונה, האם האוניברסאלית. במשך כל ילדותה של הנשמה הצומחת ביקום המקומי, השפעתה של האם הינה ההשפעה השלטת על האישיות האנושית. השפעתם של הורי האלוהות הופכת שקולה יותר לאחר ההיתוך עם המכוון ובמהלך הנתיבה ביקום העל, אך כאשר יצורי הזמן מתחילים לחצות את יקום הנצח המרכזי, הולך ומתבטא ביתר שאת טבע האב, אשר מגיע לשיא ביטוי הסופי עם ההכרה באב האוניברסאלי ועם הקבלה לסגל הסופיונות.

במהלך התנסות הישג הסופיונות, ובו, הולכות ומושפעות איכויות האם ההתנסותיות באופן עצום על-ידי המגע עם נוכחות הרוח של הבן הנצחי ועם נוכחות הדעת של הרוח האינסופית, ומשום היותן ספוגות בנוכחויות אלה. או אז מופיעה בכל רחבי מחוזות פעילותם של הסופיונים ביקום המקיף התעוררות חדשה של פוטנציאל האם הרדום של העליון, התגשמות חדשה של משמעויות התנסותיות, וכן סינתזה חדשה של ערכים התנסותיים של כלל נתיבת ההרקעה. דומה כי התממשות זו של רצון עצמי תמשיך ותתקיים בנתיבה ביקום של הסופיונים מן הדרגה השישית, עד אשר תסתנכרן מורשת האם של העליון באופן סופי עם מורשת המכוון של האב. תקופה מסקרנת זו בפעולתו של היקום המקיף מייצגת את הקריירה הבוגרת המתמשכת של בן התמותה המרקיע אשר הפך מושלם.

עם השלמת שלב הקיום השישי ועם הכניסה לשלב המעמד הרוחני השביעי והסופי, יחלו ככל הנראה עידניה המתקדמים של ההתנסות המעשירה, של הבשלת החכמה ושל התממשות האלוהיות. בטיבו של הסופיון, יהא זה וודאי שקול להישג המושלם של מאבק הדעת להתממשות העצמית של הרוח, השלמת התיאום בין טיבו המרקיע של האדם לטיבו האלוהי של המכוון במסגרת גבולות האפשרויות הסופיות. כך יהפוך עצמי מופלא מעין זה של היקום, לבן סופיון נצחי של אב פרדיס, כמו גם לילד היקום הנצחי של האם העליונה, לעצמי של היקום אשר כשיר לייצג הן את אבי היקומים והאישיות, והן את אמם, בכל פעילות או משימה שהיא הנוגעת למנהל

מסמך 117

הסופי של הדברים או ההוויות אשר נבראו, המצויים בתהליך בריאה, או המצויים בתהליך של התפתחות.

כל בן-אנוש המפתח נשמה הינו, פשוטו כמשמעו, בנו האבולוציוני של האל האב ושל האלה האם, ההוויה העליונה. ואולם, עד לעת שבה תתוודע נשמתו של האדם בן התמותה למורשתו האלוהית, נדרש להכיר באמונה בקרבה מובטחת זו לאלוהות. התנסות החיים האנושיים הינה הפקעת הקוסמית שבה מפתחות מתנות ההוויה העליונה ביקום והנוכחות ביקום של האב האוניברסאלי (אשר אף אחת מהן איננה אישית) את הנשמה המורנטית של הזמן ואת אופי הסופיון האנושי-אלוהי של ייעוד ביקום ושל שירות נצחי.

לעיתים קרובות מדי שוכחים בני-אדם כי האל הינו ההתנסות הכבירה ביותר של הקיום האנושי. התנסויות אחרות מוגבלות בטיבן ובתוכנן, ואולם, ההתנסות באל איננה יודעת גבולות למעט יכולת ההבנה של היצור, וההתנסות הזו מגדילה את היכולת. כאשר בני האדם מחפשים את האל, הם מחפשים את הכול. כאשר הם מוצאים את האל, הם גם מוצאים את הכול. החיפוש אחר האל הינו מתת האהבה הטהורה, אשר אליה נלוות תגליות מדהימות של אהבה חדשה וגדולה יותר אשר עתידה להיות מוענקת.

כל אהבת אמת הינה מעם האל, והאדם מקבל חיבה אלוהית זו בעודו מעניק את האהבה הזו בעצמו לרעיו. אהבה הינה דינאמית. אף-פעם לא ניתן לשבותה; היא חיה, חופשית, מרגשת ולעולם בתנועה. לא יוכל האדם לקחת את אהבת האב ולכלוא אותה בלב. עבור בן התמותה, תוכל אהבת האב להפוך למציאות אך ורק בעודה חולפת דרך אישיותו של אותו אדם בשעה שהוא בתורו מעניקה לרעיו. מעגל אהבה כביר זה מקורו באב, הוא זורם דרך בנים לאחים, ומשם לעליון. אהבת האב מופיעה באישיות האנושית הודות לסעד המכוון השוכן. בן יודע-אל מעין זה מגלה אהבה זו לאחיו ביקום, וחיבת רעים זו הינה מהות אהבתו של העליון.

לא ניתן לגשת לעליון אלא דרך התנסות, ובעידני הבריאה הנוכחיים קיימים עבור היצור אך ורק שלושה נתיבי גישה לעליונות:

1. אזרחי פרדיס יורדים מן האי הנצחי דרך האוונה, שם הם רוכשים יכולת להבין את העליונות באמצעות התבוננות בהבדלי המציאות בין פרדיס לאוונה, ובאמצעות חיפוש וגילוי פעילויותיהם הרבות של אישיות הבוראים העליונות, אשר נעות בטווח שבין רוחות האב לבין הבנים הבוראים.

2. מרקיעי הזמן-מרחב עולים מן היקומים האבולוציוניים של הבוראים העליונים על-מנת להתקרב לעליון בעת שהם חוצים את האוונה כהקדמה להתרחבות הערכתם לאחדות של שילוש פרדיס.

3. ילידי האוונה רוכשים הבנה של העליון באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל היורדים מפרדיס ועם עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל. מטיבם, ממקמים ילידי האוונה במיקום המאפשר יצירת הרמוניה בין נקודות המבט השונות מעיקרן של אזרחי האי הנצחי ואזרחי היקומים האבולוציוניים.

עבור היצורים האבולוציוניים, קיימות שבע דרכי גישה עיקריות אל האב האוניברסאלי, וכל אחת מהן עוברת דרך האלוהיות של אחת משבע רוחות האב; וכל אחת מדרכי הגישה האלה מתאפשרת הודות להתרחבות היכולת לקלוט התנסות, אשר הינה תוצאה של השירות שאותו שירת היצור ביקום העל המשקף את טיבה של אותה רוח אב. הסך הכולל של שבע ההתנסויות האלה מהווה את המירב, הידוע כעת, של תודעת היצור באשר למציאותו ולממשותו של האל העליון.

מסמך 117

לא רק מגבלותיו של האדם עצמו מונעות ממנו מלמצוא את האל הסופי; אלא גם אי-שלמותו של היקום; ואפילו אי-שלמותם של כלל היצורים – בעבר, בהווה ובעתיד – הופכת את העליון לבלתי-נגיש. כל יחיד אשר הגיע לרמת האלוהיות של דמיון-לאל יוכל למצוא את האל האב, אך שום יצור אחד בודד לא יוכל אף-פעם למצוא באופן אישי את האל העליון עד לאותו רגע, אי-אז הרחק בעתיד, עת תושג המושלמות באופן אוניברסאלי עם שימצאוהו כלל היצורים בו-זמנית.

חרף העובדה שבעידן הנוכחי של היקום לא תוכלו למצוא אותו באופן אישי, כפי שתוכלו למצוא את האב, הבן והרוח – וכפי שאכן יהא הדבר – אף-על-פי-כן, ההרקה לפרדיס והנתיבה העוקבת ביקום תגבשנה בהדרגה בתודעתכם את ההכרה בנוכחותו ביקום ובפעולתו הקוסמית של אל כל ההתנסות. פירות הרוח הינם מהות העליון, כפי שניתן להכירו בהתנסות האנושית.

האדם יוכל להשיג אי-פעם את העליון אך ורק לאחר שהותך זה מכבר עם רוח אלוהות פרדיס. עבור בני אורנטיה, רוח זו הינה נוכחות המכוון של האב האוניברסאלי; ואף כי משגוח המסתורין הינו מעם האב ודמיו האב, אנו נתונים בספק בנוגע לשאלה אם אי-פעם תוכל אפילו מתת שכזו להשלים את המשימה הבלתי-אפשרית של גילוי טיבו של האל האינסופי ליצור סופי. הננו משערים כי מה שהמכווננים יגלו לסופיוני העתיד של הרמה השביעית יהיה אלוהותו וטיבו של האל העליון. ועבור היצור הסופי, תהווה התגלות זו את מה שעבור הוויה מוחלטת תהווה ההתגלות של האינסופי.

העליון איננו אינסופי, ואולם הוא כולל, ככל הנראה, את כל החלק באינסופיות שיצור סופי יוכל אי-פעם להבין באמת. הבנה של יותר מן העליון פירושה להיות יותר מסופי!

כלל הבריאות ההתנסותיות תלויות אלה באלה לשם הגשמת ייעודן. רק המציאות הקיומית היא מוכלת-בעצמה וקיימת-לעצמה. האוונה ושבעת יקומי העל נזקקים זה לזה על-מנת להשיג את מקסימום ההישג הסופי; בדומה לכך, על-מנת להתעלות מעל לסופי, הם יהיו תלויים ביום מן הימים ביקומי העתיד של החלל החיצון.

מרקיע אנושי יוכל למצוא את האב; האל הינו קיומי ולכן מציאותי, וזאת בלא תלות במעמדו ההתנסותי של היקום בכללותו. אך לעולם לא יוכל שום מרקיע בודד למצוא את העליון בטרם הגיעו כלל המרקיעים לאותה רמת בשלות מקסימאלית ביקום, המאפשרת להם להשתתף בו-זמנית בתגלית הזו.

האב אינו נושא פנים; הוא מתייחס לכל אחד מבניו המרקיעים כיחיד קוסמי. בדומה לכך, העליון אינו נושא פנים; הוא מתייחס אל בניו ההתנסותיים כאל סך קוסמי כולל אחד.

האדם יוכל לגלות את האב בלבד שלו, ואולם, את העליון הוא יידרש לחפש בלבבות כל יתר בני האדם; וכאשר כלל היצורים יאהבו את העליון באופן מושלם, או אז יהפוך הוא למציאות ביקום עבור כל היצורים כולם. וזוהי רק דרך אחרת לומר שהיקומים יתייצבו באור ובחיים.

הישג התממשותן העצמית המושלמת של כל האישיותות, שאליו מתווסף הישג של שיווי משקל מושלם ברחבי היקומים, שקול להשגת העליון, ומהווה עדות לשחרורה של כלל המציאות הסופית ממגבלות הקיום הבלתי-שלם. מיצוי מעין זה של כלל הפוטנציאלים הסופיים, מניב את ההישג השלם את העליון, וניתן אף להגדירו אחרת כהתממשותה האבולוציונית השלמה של ההווה העליונה עצמה.

בני-אדם אינם מוצאים את העליון לפתע פתאום, בהוד ובהדר שבהם פוערת רעידת אדמה תהומות בסלע, אלא מוצאים אותו לאיטם ובסבלנות, כפי שהנהר סוחף בשקט את האדמה שבקרקעיתו.

מסמך 117

כאשר תמצאו את האב, תמצאו את הגורם הכביר אשר אחראי להרקעתכם הרוחנית ביקומים; כאשר תמצאו את העליון, תגלו את התוצאה הכבירה של נתיבת התקדמותכם לעבר פרדיס.

ואולם, שום בן-תמותה יודע-אל לעולם לא יוכל לצעוד לבדו במסעו דרך הקוסמוס, שכן יודע הוא כי בכל צעד ושעל צועד לידו האב; ואילו הנתיב עצמו, אשר עליו הוא צועד, הינו נוכחותו של העליון.

7. עתידו של העליון

התממשותם השלמה של כל הפוטנציאלים הסופיים שקולה להשלמת התממשותה של כל התנסות אבולוציונית. דבר זה מרמז על הופעתו הסופית של העליון כנוכחות אלוהות כל-יכולה ביקומים. הננו מאמינים כי בשלב ההתפתחות הנוכחי, העליון יהא בעל אישיות בדידה ממש כמו הבן הנצחי, בעל עוצמה מוחשית ממש כמו אי פרדיס, ומאוחד לחלוטין כמו הפועל האחד, וכל אלו במגבלות אפשרויותיה הסופיות של העליונות, עת יגיע העידן הנוכחי של היקום אל שיאו.

אף כי זהו מושג ראוי לחלוטין של עתידו של העליון, נבקש את שימת לבכם לבעיות מסוימות הטבועות במושג הזה:

1. המפקחים הבלתי-מסויגים של העליון יתקשו להפוך לאלוהות בכל שלב בטרם הושלמה האבולוציה שלו, ועדיין מפקחים אלו ממש מפעילים אפילו כעת את הריבונות של העליונות באופן מסויג ביחס ליקומים המבוססים באור ובחיים.

2. העליון יתקשה לפעול במסגרת השילוש המרבי עד אשר ישלים למעשה את מעמדו ביקום, ועדיין השילוש המרבי מהווה אפילו כעת מציאות מסויגת, ונודע לכם זה מכבר על אודות קיומם של באי הכוח המסויגים של המרבי.

העליון איננו כה ממשי עבור היצורים ביקום, אך קיימות סיבות רבות שבעטיין ניתן להסיק כי הוא מציאותי למדי עבור האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, אשר משתרעת למן האב האוניברסאלי בפרדיס ועד לבנים הבוראים והרוחות היצירותיות של היקומים המקומיים.

ייתכן שברמות העליונות של הסופי, שם משתלב הזמן עם הזמן אשר-עבר-התעלות, חל מעין טשטוש ומיזוג ברצף. ייתכן שהעליון מסוגל לחזות את נוכחותו ביקום ברמות העל-זמניות האלה, ואז לחזות מבעוד מועד ובמידה מוגבלת את האבולוציה העתידית על-ידי שיקוף לאחר של תחזית עתידית זו, ברמות אשר נבראו בדמות נוכחות קיומו של הבלתי-שלם המשווער. ניתן לצפות בתופעות מעין אלה כל אימת שהסופי יוצר מגע עם העל-סופי, למשל בהתנסויותיהם של בני האדם שבהם שוכנים מכווני מחשבה, המהווים תחזיות אמת להישגיו העתידיים של האדם ביקום לאורך הנצח כולו.

כאשר מתקבלים בני התמותה המרקיעים לסגל הסופיונות של פרדיס, הם נשבעים אמונים לשילוש פרדיס, ובשבועת אמונים זו הם מתחייבים לעד לשמור אמונים לאל העליון אשר הינו השילוש, כפי שהדבר מובן לכל אישיות היצורים הסופיות. לאחר מכן, ועד לימי הבשורה, עת יתייצבו היקומים המקומיים באור ובחיים, חבורות הסופיונים פועלות ברחבי היקומים המתפתחים אך ורק בכפוף לפקודות אשר מקורן בפרדיס. בעת שהארגונים הממשלתיים של הבריאות האלה, אשר הפכו מושלמות, מתחילים לשקף את ריבונותו המגיחה של העליון, הננו מבחינים בכך שחבורות הסופיונים המרוחקות האלה מקבלות על עצמן את סמכותן של ממשלות חדשות מעין אלה. נדמה כי האל העליון מתפתח כגורם המאחד את סגלי הסופיונות האבולוציוניים, אך קיימת

מסמך 117

סבירות גבוהה לכך שהעליון יהא בבחינת חבר בשילוש המרבי הזה אשר יכווין את ייעודם הנצחי של שבעת הסגלים הללו.

ההוויה העליונה כוללת שלוש אפשרויות על-סופיות לביטוי ביקום:

1. שיתוף-פעולה מוחלטת בשילוש ההתנסותי הראשון.
2. מערכת יחסים מוחלטת-בצוותא בשילוש ההתנסותי השני.
3. השתתפות אינסופית-בצוותא בשילוש השילוש; אך אין ברשותנו מושג מספק באשר למשמעות האמיתית של דבר זה.

זוהי אחת מן ההיפותזות המקובלות באופן כללי באשר לעתידו של העליון, אך קיימות השערות רבות בנוגע ליחסו ליקום המקיף הנוכחי לאחר שזה ישיג מעמד של אור וחיים.

יעדם הנוכחי של יקומי העל הוא להפוך למושלמים, ממש כמו האוונה, כמות שהם ובמסגרת הפוטנציאלים שלהם. מושלמות זו נוגעת להישג הפיזי והרוחני שלהם, ואפילו להתפתחות המנהל, הממשל והאחוזה. האמונה היא כי בעידנים העתידיים לבוא תתמצינה, בסופו של דבר, האפשרויות לחוסר-הרמוניה, לחוסר-הסתגלות ולחוסר-התאמה ביקומי העל. מעגלי האנרגיה יימצאו באיזון מושלם ובמוכפפות שלמה לדעת, בעוד שהרוח, בנוכחותה של האישיות, תשיג את השליטה בדעת.

ההשערה היא כי באותו מועד מרוחק, ישיגו אישיות הרוח של העליון ועוצמתו המושגת של הכול-יכול, התפתחות מתואמת; וכי שניהם – כפי שיתאחדו הודות לדעת העליונה ובה, יהפכו לעובדה בדמות ההוויה העליונה, מציאות שלמה ביקומים – מציאות אשר בה יוכלו להבחין כל היצורים התבוניים, מציאות שאליה תגבנה כל האנרגיות הברואות, שבה תהיינה מתואמות כל הישויות הרוחניות ושבה תתנסנה כל האישיות ביקום.

מושג זה מרמז על ריבונותו בפועל של העליון ביקום המקיף. סביר ביותר כי מנהלי השילוש הנוכחיים ימשיכו לשמש כבאי כוח, אך אנו מאמינים כי סימני הגבול בין שבעת יקומי העל ייעלמו בהדרגה, וכי היקום המקיף בכללותו יתפקד כשלם אשר הפך מושלם.

ייתכן שהעליון ישכון אז באופן אישי באוורסה, המטה של אורוונטון, ויכווין משם את ניהול בריאות הזמן; ואולם, לאמיתו של דבר, זוהי הינה השערה בלבד. לעומת זאת, בוודאי ניתן יהיה ליצור קשר עם אישיותה של ההוויה העליונה במיקום ספציפי מסוים, אף כי נוכחות האלוהות שלה תמשיך למלא, קרוב לוודאי, את יקום היקומים. איננו יודעים מה יהא יחסם של אזרחי יקום העל של אותו עידן כלפי העליון, ואולם הוא עשוי להיות דומה ליחס השורר כעת בין ילידיה של האוונה לבין שילוש פרדיס.

היקום המקיף של אותם ימים בעתיד, היקום אשר הפך מושלם, יהא שונה במאוד ממה שהוא כעת. לא נמצא עוד את ההרפתקאות מסמרות השיער של ארגון הגלאקסיות של המרחב, שתילת החיים בעולמות אי הוודאות של הזמן, ופיתוחן של הרמוניה מתוך כאוס, יופי מתוך פוטנציאלים, אמת מתוך משמעויות, וטוב מתוך ערכים. יקומי הזמן ישיגו את ייעודם הסופי! ואולי תהייה שהות למנוחה, להתרגעות מן המאבק בן העידנים להשגת מושלמות אבולוציונית. אך זו לא תימשך זמן רב! המסתורין המגניח של אלוהות האל המרבי, באופן וודאי ולבטח, יאתגר את האזרחים הללו – אשר הפכו מושלמים – של היקומים אשר התבססו זה מכבר, ממש כשם שאת קודמיהם האבולוציוניים אתגר בעבר החיפוש אחר האל העליון. מסך הגורל הקוסמי יורם ויגלה את ההדר

מסמך 117

הטרנסצנדנטאלי של החיפוש המוחלטופי המושך אחר ההישג של האב האוניברסאלי ברמות החדשות, הגבוהות יותר, האלה, אשר מתגלות בהתנסותו המרבית של היצור.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השוהה ארעית באורנטיה.]

טורנטה